

DE WOLPERTINGER

Colofon

ISBN: 978 90 8954 933 4

1e druk 2017

© 2017, Ciska Baar

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Afbeelding omslag: Mark Outjers

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

DE WOLPERTINGER

Ciska Baar

Inhoud

Drie moeders	7
Ron	69
Een steen voor Mid	137

Drie moeders

Drie dagen van de week wacht Carol in de namiddag op Mies. Meestal zit zij dan buiten op het bankje tegen het boshuis aan geleund, met soms een wilde kat in de buurt die haar vanaf gepaste afstand in de gaten houdt. Er zijn er meer maar zij laten zich niet aanraken. Toch praat ze met de poezen en de slanke zwarte kater wanneer het zo uitkomt. Ze draaien dan met opgeheven bibberende staart om haar heen en strijken hun dichte vacht tegen haar benen. Bukt zij zich echter, dan schieten ze weg om in het bos te verdwijnen, of om iets verder van haar af verongelijkt met hun staart te zwaaien. Ze gaan zich zittend wassen, alsof alleen al de gedachte aan haar strelende hand hen vies heeft gemaakt. Susan jaagt de katten altijd weg en zegt dan geërgerd: “Ik snap niet wat ze hier komen zoeken, zij worden toch niet gevoerd.”

Wat zij echter niet weet, is dat Carol stiekem een stuk kaas afsnijdt, dat ze daarna in kleinere stukjes op de stoep bij de schuur gooit. Dan komen er meestal wel een paar aangeslopen en is het lekkere hapje in een mum van tijd verdwenen.

Dit is haar geheim, een van de vele waar niemand bij mag komen. Carol hoort van alles wanneer ze op Mies wacht en kan al die geluiden prima thuisbrengen. De wind in de struiken dichtbij klinkt heel anders dan die in de boomtoppen en zij leert steeds beter de verschillende vogelstemmen. De lariksboompjes bij het hek die zijzelf geplant heeft, of beter gezegd verplant, verliezen steeds meer naalden en zij hoopt dat ze niet zullen afsterven.

Zij heeft ze met Mies op de grote lariksplek zorgvuldig uitgezocht en alle drie hebben ze een plek in hun tuin gekregen.

“Bomen planten brengt nieuw leven”, had Mies gezegd maar Carol vraagt zich nu af of het in dit geval wel zo is. Missen de boompjes hun grote en kleine soortgenoten niet, en al helemaal in de winter?

Mies zegt vaak dat zij bij planten niet moet doen alsof het mensen zijn, maar Susan is op dat gebied gevoeliger. Zij heeft meer eerbied voor alles wat leeft en zelfs sommige stenen geeft ze een naam. Zij is gauw vermoeid in de buitenlucht, terwijl Mies urenlang in de tuin kan blijven en flinke wandelingen maakt.

Haar hart maakt een buiteling als ze de auto van Mies hoort die de bosweg in rijdt en steeds langzamer gaat rijden naarmate het pad versmalt. Carol weet dat zij dit voor de dieren doet, die recht hebben op respect.

Susan, die alleen in het voorjaar en in de zomer buiten zit, hoort waarschijnlijk ook iets want zij begint te rommelen in de keuken. Daarvoor heeft zij wel een uur voor zich uit gestaard terwijl ze onderuitgezakt zat in de grote leren stoel. Carol weet dat ze dan bezig is met muziek die zij alleen kan horen. Mies zegt steeds dat zij uitzonderlijk muzikaal is en erg veel tijd nodig heeft om op de piano nieuwe muziek uit te proberen. Carol is er trots op dat Susan speciaal voor haar liedjes schrijft die parelend en vederlicht de kamer vullen met geluk.

Wanneer deze mama in de tuin over de bemoste paden

loopt, staat ze af en toe stil om naar de lucht te staren en Carol weet dat ze dan ook met muzieknoten bezig is.

Haar bruine, kortgeknipte haar en donkere ogen hebben de kleur van de piano aangenomen en haar tanden glanzen als de witte toetsen. Zij is mooier dan Mies, maar Mies is slimmer en zij raakt haar veel meer aan. Zij kan dan wel werken, de kost verdienen noemt ze dat, bij haar kan Carol alles kwijt. Zelfs 's nachts, als haar hoofd boordevol beelden, kleuren, geuren en geluiden zit, kan ze alleen bij haar terecht. Ze heeft net als zij weinig slaap nodig en zit nog urenlang te lezen als Susan al lang op een oor ligt. Met haar kijkt ze naar de maan als er geen wolken zijn, ziet haar veranderen en ze zegt nooit: "Kleine kinderen hebben veel slaap nodig om te kunnen groeien."

Zij heeft haar een week geleden midden in de nacht gewekt omdat er iets uitzonderlijks ging gebeuren. Op verschillende plaatsen in Nederland was het noorderlicht waargenomen. Dat was bijzonder omdat dit wonder aan de hemel meestal alleen in Noorwegen te zien is. Mies fluisterde, toen Carol naast haar op het bankje voor het huis naar boven staarde: "Dat is wel een nadeel van in het bos wonen. De nachthemel is niet zo wijds als elders."

"Wat is elders?"

Mies deed net alsof ze deze vraag niet had gehoord en vertelde: "Noorderlicht of poollicht ontstaat door uitbarstingen van de zon. Grote lichtdeeltjes worden het heelal in geslingerd en het magnetisch veld van de aarde zorgt

ervoor dat de stroomdeeltjes worden afgebogen naar onze omgeving. Ze dringen massaal onze atmosfeer binnen en er ontstaan fantastische kleuren en vormen.”

“Rood, groen en goud.”

“Hoe weet jij dat, Caroltje?”

“Ik heet Carol want ik ben al acht jaar.”

“Je ontwijkt alweer mijn vraag: hoe weet jij dat?”

“Ik heb het ’s nachts in bed gezien toen ik mijn ogen dicht had en niet slapen kon. Je moet nu stil zijn, Mies, en heel goed kijken.”

Maar de lucht bleef bewolkt en pikdonker en Carol had alweer haar ogen moeten sluiten. De kleuren waren nog mooier dan in bed en tuimelden toen door haar lichaam. En ze weet niet of Mies een spel had gespeeld, of echt iets had gezien.

Ze sprak niet zacht, maar hardop en enthousiast: “Wat schitterend, Carol!”

Het hele huis is van hout, op de ramen en dakpannen na. Het is wel oud maar stevig en Carol is ervan overtuigd dat het een ziel heeft, net als haar drie bewoners. Ook weet zij zeker dat die ziel van een oude vrouw is, want ze kreunt en steunt wanneer het stormt en kraakt als het rustig is. Wanneer zij ontwaakt, kijkt ze vaak het eerst naar het schilderij van de Wolpertinger. Ze kan niet altijd het geduld opbrengen om te onderzoeken of het veranderd is, want ’s nachts komt hij tot leven. In het bleke ochtendlicht ligt het fabeldier, dat het lichaam heeft van een

haas die slechts één uitstekende tand bezit, nogal sloom voor zich uit te staren. De vleugels op zijn rug en gewetakken op zijn kop lijken nutteloos, maar Carol weet wel beter.

Mies heeft haar lang geleden verteld dat dit een illustratie is op basis van een tekening van de haas van Albrecht Dürer (een beroemde schilder). De Wolpertinger komt van oorsprong uit de bossen van Beieren en zorgt voor een dubbele oogst en een goed jachtseizoen.

“Waarom hangt hij dan nu hier aan de muur?”

“Hij beschermt het huis en in het bijzonder mijn kleine Carol.”

Zij heeft daar zo haar twijfels over, want 's nachts is hij lang niet zo vredig als hij eruitziet. Dan groeien er soms meer tanden in zijn bek die vlijmscherp zijn en krijgt hij een lange staart die dreigend heen en weer zwiept. Ze weet wel dat dit gebeurt als ze half in slaap is, maar het is niet altijd zo eng. De Wolpertinger kan haar ook aan het lachen maken, wanneer hij verandert in een dikke, gewone wollige haas die met zijn achterpoten stampet. Maar het belangrijkste is dat zij met hem kan praten. Zij vraagt of zegt wat en hij geeft antwoord. Niet hardop, maar er verschijnen zinnen in haar hoofd die haar kunnen helpen. Susan zorgt voor het ontbijt, omdat Mies naar haar werk moet en op vrije dagen graag uitslaapt. Toen Carol nog klein was, werd zij door Susan gewassen en aangekleed, en zij probeerde dat erg lang vol te houden. Er was zelfs ruzie door ontstaan omdat Mies beweerde dat zij zelf

best in staat was om haar kleren uit te zoeken en haar tanden en haren te borstelen.

“Laat haar los,” zei ze, “Carol is al bijna acht jaar en moet op eigen benen kunnen staan, ze blijft niet voor altijd jouw baby.”

Carol was geschrokken van het effect van deze opmerking; het gezicht van Susan verschrompelde en ze kon de pijn in haar ogen bijna niet verdragen. En een tijd later voelde zij zich soms schuldig wanneer zij zich aankleedde en ze betrok Susan erbij.

“Is deze trui goed en welke sokken moet ik aan?”

Mies werkt in het laboratorium van het ziekenhuis en Carol begrijpt niet helemaal wat zij daar doet. Zij onderzoekt onder andere lichaamsvocht en heeft haar verteld dat er allerlei cellen in een bloeddruppel zwemmen. Zij heeft het over rode en witte bloedlichaampjes en voor haar zijn het beestjes die achter elkaar aan zitten.

Maar het is leuker als ze over haar collega's vertelt. De vrouwen en enkele mannen in witte jassen die hetzelfde werk doen als zij. Zij vraagt van alles over hun karakter, hoe ze eruitzien en bij wie ze horen. En zo worden zij levend, veel meer dan de personen uit een boek. Het begint meestal met een zin die zij aan tafel zegt: “Christina was vrij vandaag en zij heeft een mooie dag uitgekozen om te gaan fietsen.”

Dan ziet Carol haar voor zich in haar sportkleding: het blonde haar in een staartje, een blauwe zweetband, handschoenen zonder vingers en haar dikke kont in een

strakke broek. Dat van die dikke billen heeft Mies een keer gezegd toen ze kwaad op haar was, omdat ze werk van haar had moeten overnemen. Zij weet ook dat die Chris, zoals ze meestal wordt genoemd, een onverschillig type is. Omdat ze niet onder de indruk was geweest van de woede-uitval van Mies.

Haar hardwerkende moeder neemt zelden iemand mee naar huis en Carol denkt dat dit vooral door Susan komt. Zij wordt nerveus van nieuwe gezichten en laat het gesprek aan Mies over. Op die momenten komt vaak het vreemde gevoel in haar op dat alleen Susan haar moeder is en Mies zich gedraagt als haar oudere zusje. Wanneer het bezoek vertrokken is, wordt zij weer gewoon en voelt Carol zich schuldig als ze wordt gekieteld en gekust. Susan blijft gelukkig altijd dezelfde: op de eerste plaats haar moeder en ook nog een pianokunstenaar.

Susan zegt dat ze twee moeders heeft en dat is goed omdat Carol onmogelijk kan kiezen tussen de totaal verschillende vrouwen. Susan beweert dat ze geadopteerd is en kijkt haar niet aan wanneer ze dat zegt, en wordt zenuwachtig als ze meer wil weten.

“Wat is geapteerd?”

“Geadopteerd, Carol. Dat gebeurt als een moeder niet voor haar kind kan zorgen en het afstaat aan een ander.”

“Dan heb ik drie moeders; waarom woont die andere niet bij ons?”

Daar heeft ze nooit antwoord op gekregen en omdat het niet zo belangrijk is, vergeet ze het meestal.

Haar mooie muzikale mama leert haar lezen, schrijven en rekenen. Zij hoeft voorlopig nog niet naar school te gaan. Andere kinderen leren alles van juffen en onderwijzers en zitten bij elkaar in een klaslokaal, maar omdat zij zo afgelegen, zeg maar aan het eind van de wereld wonen, mag Carol thuisblijven. Zij vindt dat geen voorrecht omdat ze nieuwsgierig is naar de school, en naar de jongens en meisjes die ze alleen van een afstand ziet. Ze gaat weleens met Mies mee om boodschappen te doen en vraagt haar dan om langs de school te rijden. Meestal ziet ze alleen het stenen gebouw met ramen die beplakt zijn met vrolijke dieren en letters. Wanneer ze geluk heeft worden er leerlingen uitgelaten die schreeuwend over het plein rennen.

Zij heeft het echter al opgegeven om steeds te vragen wanneer ze naar school kan gaan. In de ogen van Mies heeft ze twijfel gezien, maar Susan wordt hard en onverbiddelijk.

“Jij ziet alleen de leuke kanten, het is niet zo fijn als je denkt. Je moet er lang stilzitten en naar zaken luisteren die niet interessant zijn. Bovendien bestaat er een grote kans dat je gepest wordt.”

Maar zelfs dat pesten schrikt haar niet af, want Mies kan plagen als de beste en Carol speelt vaak met haar een spel dat pesten op een voetstuk zet. ‘Lekker pesten’ heet het en er zit niets afschrikwekkends in.

Allereerst had zij letters geleerd die allemaal hun eigen klank hadden. Susan herhaalde het alfabet zo vaak dat zij

ongedurig werd. Wat ze wel prachtig vond, was dat zij ging zingen en het was knap dat iedere letter evenveel tijd kreeg. Haar mooie stem ging omhoog en daalde en de letters wachtten gretig tot ze aan de beurt kwamen. En toen Carol droomde over de a die zo bevoorrecht was om steeds als eerste van zich te laten horen, ging Susan over op woorden. Zij schreef de vijf letters van haar naam onder het alfabet in een lijntjesschrift en daarna schreef zij 'Mies' en 'Susan'. Het was vanzelfsprekend dat ze als schrijfjuf een letter meer had in haar naam dan Mies. Zij was tevreden wanneer Carol de woorden herkende en liet ze haar ook opschrijven. Het was steeds een wonder als het lukte en ze was even bang dat Susan iets zou zeggen over twee letters die er net even anders uitzagen, terwijl ze er toch zo haar best op had gedaan.

"De a en de n zijn anders", zei ze benepen.

"Nee Carol, jij hebt gewoon al jouw eigen handschrift."

Carol leert snel en kan goed onthouden. Zij begrijpt niet wat ze als peuter de hele dag gedaan heeft, want er gaat veel tijd zitten in de lessen en vooral het rekenen neemt uren in beslag. Toch blijft er gelukkig nog tijd over om boeken te lezen en met Robbie te spelen. Zij heeft hem in de supermarkt ontmoet, hij heeft naar haar gelachen en dat is genoeg geweest. Er zitten spotlichtjes in zijn ogen en zijn haar staat in vette stekels op zijn hoofd.

Carol hoeft haar ogen maar te sluiten om met hem te spelen, terwijl ze nog nooit echt samen zijn geweest.

Als het regent zit hij naast haar op haar bed en kijken ze

samen naar de Wolpertinger. Zij vertelt hem wat dit fabeldier 's nachts allemaal doet en zijn eerste woorden waren: "Ik heet gelukkig gewoon Robbie."

Toch gelooft hij dat de haas met de ene tand in het donker van gedaante kan veranderen en dat hij magische krachten heeft.

Soms raakt Carol in paniek als zij na Susans lessen Robbies gezicht vergeten is. Meestal gebeurt dat na het rekenen want naast cijfers en getallen is er geen plaats voor mooie beelden. Dan rent zij naar buiten en kijkt achter de eerste boomstammen waar Robbie zich verstopt heeft. En met de boslucht en het kloppen van haar hart verschijnt hij al vlug. Zijn blauwe ogen schitteren ondeugend als hij vraagt: "Je bent toch niet op zoek naar mij?"

Waar zijn de avonden gebleven dat zij met z'n drieën urenlang aan de bosrand zaten? Ze sleepten de tuinstoelen naar het eind van de tuin, die er hetzelfde uitziet als het bos. Mies harkt alleen binnen de houten paaltjes twee keer per jaar het eikenblad weg. Dennennaalden en ander blad mag blijven liggen omdat dit vanzelf in de winter verdwijnt.

Toen Carol net had leren rekenen, telde zij weleens de bomen op hun terrein, maar werd dan altijd door iets afgeleid. Als het geen wilde kat was, vloog er wel een merel rakelings langs haar hoofd. Wanneer zij daar zaten, speelde zich van alles af om hen heen. Het gekke

was echter dat ze het meeste al gezien hadden maar Mies toch enthousiast reageerde, alsof zij voor de eerste keer een eekhoorn van boom tot boom zag springen, of een konijn zag knabbelen aan een groene struik.

Carol zat tussen de twee vrouwen, maar kon niet voorkomen dat Mies zich vaak over haar heen boog om even Susans knie te strelen. Er viel dan af en toe een koosnaam in de stilte, die alleen onderbroken werd door het uitbundig gefluit van vogels en af en toe een vliegtuig dat overvloog.

“Zit je goed, lieverd?”

“Je ziet er moe uit.”

Maar wanneer er echt gepraat ging worden, stonden zij op en wandelden door het hek het bos in.

“Nee Carol, blijf jij maar zitten, je bent de hele dag al druk genoeg geweest.”

En dan verdwenen zij pratend tussen de bomen en Carol wist dat ze zinnen uitwisselden die zij niet kon begrijpen, omdat ze geheimen voor haar hadden. Als zij daaraan dacht werd ze rustig omdat zijzelf ook zo haar geheimen had. Wanneer de mama's weer tevoorschijn kwamen, verscheen er een glimlach op het gezicht van Susan en Mies schreeuwde enthousiast: “Die schattebout zit als een elfje te wachten, heb je ons gemist?”

“Nee, want ik heb meegewandeld.”

“Met je oren zeker.”

Soms werd ze door Mies omhelsd; ze knuffelde en kietelde haar en trok zich niets aan van Susan, die zich terug-

trok en afkeurend keek. Op die momenten kreeg Carol steeds het gevoel dat Susan geen twee moeders had gehad die dol op haar waren. Zij deed bij haar veel moeite om haar blij te maken, wat bij Mies niet nodig was. Die ge-
noot meestal van alles om haar heen en nog het meest van zichzelf.

“Ik heb het toch maar getroffen met jullie. Ik loop boordevol liefde als ik zie dat Carol altijd op mij wacht en weet dat Susan mij verzorgt!”

“Jij verzorgt mij ook, hè Susan?” zei Carol met haar liefste stem en dat was een schot in de roos, want haar gezicht werd zacht als boter en haar ogen vochtig.

“Ja liefje, ik verzorg jou ook.”

Susan zit meestal vroeg in de middag achter de piano.

“Niet achter maar voor de piano, Carol.”

“Je zit er ook achter, want je brengt daar alles in beweging en je maakt er de verschillende beesten wakker.”

Dat begrijpt haar muzikale moeder wel en ze zegt: “Ik zal iets voor je spelen en dan vertel jij me na afloop welk dier ik wakker heb gemaakt.”

Carol is trots en blij omdat als er muziek voor haar gespeeld wordt, Susan meestal verandert in een ontspannen iemand. De frons in haar voorhoofd verdwijnt en zij vergeet de pijnlijke herinneringen die haar leven zo moeilijk maken. Ze moet haar best doen om goed te luisteren en niet zomaar wat te zeggen, want de muziek heeft meerdere gedaantes. Soms wordt Carol echter afgeleid door